

PineBook

妖 圣 传

หนึ่ง
ดาบ
สังหาร
ปรมาจารย์
อสูร

6

单纯宅男 (Dānchún zháinán) เขียน

จินอันเหวิน และ ปิงปิง แปล

LingFeiLong วาด

ตอนที่ 251 ปฏิเสธ

ผู้อาวุโสจินเห็นหลันเฟิงตอบคำถามอย่างจริงจังก็พยักหน้า
น้อย ๆ “เข้าใจก็ดีแล้ว”

หลันเฟิงลังเลเล็กน้อยแล้วเอ่ยด้วยสีหน้าเคร่งขรึมเป็นพิเศษ
“ใช่แล้ว อาจารย์ ข้ามีเรื่องอยากถามท่าน”

ผู้อาวุโสจินนิ่งไปครู่แล้วเอ่ยว่า “ถามมาเถิด”

หลันเฟิงสวดลมหายใจเย็นเยียบเข้าไปเอื้อมหนึ่ง แวต
ฉายแววเย็นชาที่ไม่อาจสัมผัสได้ กดเสียงให้ต่ำลงสุด ๆ แล้วเอ่ย
อย่างเข้มข้มว่า “อาจารย์ ท่านสัมผัสได้หรือไม่ว่าช่วงนี้ท่านประมุข
สำนักโต้วมีอะไรผิดปกติ”

“ผิดปกติ?” เมื่อผู้อาวุโสจินได้ยินก็เงยบขรึมไป หลังจาก
ขบคิดชั่วครู่ก็เอ่ยอย่างเข้มข้ม “ผิดปกตินิดหน่อยจริง ๆ ครึ่งปี
มานี้แม้ว่าเขาจะยังคงปรากฏตัวน้อยมาก แต่อาจารย์พบเขาสอง
สามครั้ง สิ่งที่ทำให้อาจารย์ประหลาดใจก็คือพลังยุทธ์ของเขา
เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วมาก เวลาสั้น ๆ แค่นี้เขาก็พัฒนาจาก

ระดับรวบรวมตันขั้นสี่เป็นระดับรวบรวมตันขั้นหกแล้ว ครึ่งหน้า
ที่ได้พบกันไม่แน่ว่าอาจจะทะลวงระดับรวบรวมตันเจ็ดแล้ว
ก็เป็นได้...”

“ซี้ด...” หลันเฟิงสูดลมหายใจเย็นเยียบเข้าไปเอือกหนึ่ง
หน้าเปลี่ยนสีไปเล็กน้อย

ต้องเข้าใจว่าพลังยุทธ์ของผู้อาวุโสจีนเฟิงจะอยู่ในระดับ
รวบรวมตันขั้นห้า คิดไม่ถึงว่าในระยะเวลาสั้นๆ เพียงครึ่งปี
ไต้หวันหลังจากจะเหนือกว่าผู้อาวุโสจีน ไปถึงระดับรวบรวมตันขั้นหก
ช่างน่าตกตะลึงเกินไปแล้ว

หลันเฟิงไม่รู้ว่ในโลกนี้มีอัจฉริยะที่น่ากลัวเช่นนี้อยู่
หรือไม่ แต่เขามั่นใจว่าพรสวรรค์ของไต้หวันหลังจากไม่น่าไปถึง
ขั้นนั้น มิเช่นนั้นไต้หวันคงเป็นยอดฝีมือระดับสวรรค์ตั้งนาน
แล้ว เหตุใดยามนี้ยังติดอยู่ในระดับพิภพชั้นกลางล่ะ

‘หรือว่าที่เขาให้เสวียเอ๋อร์กินยาเม็ดนั้นก็เพราะเหตุนี้’
กันบั้งหัวใจของหลันเฟิงมีความคิดนี้แวบผ่าน ใบหน้าของเขา
ฉายแววเคร่งขรึม

ผู้อาวุโสจินเห็นสีหน้าชายหนุ่มแปรปรวนก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย “เจ้ารู้อะไรมาหรือ”

หลันเฟิงไต่ยีนก็เงยบขริมไปเล็กน้อย แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม “ไม่รู้ว่าอาจารย์จำหยางเสวี่ หึงสาวอัจฉริยะที่สำนักศึกษาเมิ่งอู่รับเข้ามาเป็นพิเศษได้หรือไม่ขอรับ”

ในหัวของผู้อาวุโสจินมีเงาร่างของหญิงสาวฉายแวบผ่าน และฉีกยิ้มน้อยๆ “แน่นอนว่าต้องจำได้ ไต่ยีนว่าเด็กคนนั้นเป็นลูกพี่ลูกน้องของเจ้า?”

หลันเฟิงเห็นรอยยิ้มหยอกเฝ้าของผู้อาวุโสจินก็มองเขาอย่างจณปัญญา แล้วโคลงศีรษะอย่างหมดคำพูด หลังจากถอนหายใจออกมาเฮือกหนึ่งอย่างเงิบๆ ก็เอ่ยด้วยสีหน้าที่เคร่งขรึมขึ้น “อาจารย์ ข้ารู้มาจากหยางเสวี่ว่าไต้วจื่อหลิงให้นางกิงยาเพิ่มพลังยุทธ์เม็ดหนึ่ง...”

“นั่นก็หมายความว่าไต้วจื่อหลิงให้ความสำคัญกับนางมากไม่ใช่หรือ” ผู้อาวุโสจินหุบรอยยิ้มอย่างซ้าๆ แล้วเอ่ยถามอย่างจณน

หลันเฟิงเอ่ยต่อว่า “หลังจากกินยาเม็ดนั้นไปพลังยุทธ์ของหยางเสวียก็ทะลวงจากระดับไอปราณชั้นห้าไปอยู่ในระดับพลังปราณชั้นเก้า!”

ดวงตาสงบนิ่งของผู้อาวุโสฉินพลันฉายแววตกตะลึง พลังหน้าเปลี่ยนสีไปยกใหญ่ แล้วจ้องมองหลันเฟิงเขม็ง “ระดับพลังปราณชั้นเก้า? ยาดังศักยภาพหรือ”

“ใช่แล้ว คือยาดังศักยภาพ” หลันเฟิงพยักหน้าด้วยสีหน้าดูไม่ได้เล็กน้อย แววตาฉายจิตสังหารออกมา

หากไม่ได้ฝึกฝนวิชาหลอมลมหายใจจนมีพลังพิเศษในการหลอมจุดตันเถียน อนาคตของหยางเสวียคงถูกทำลายทั้งเป็น แม้ว่าจะเป็นเช่นนั้นหยางเสวียก็ยังคงต้องเจ็บปวดเป็นอย่างมาก ชั่วระหว่างที่ต้องทนทรมานจากการหลอมยังอาจจะเกิดอันตรายอย่างตันเถียนระเบิดด้วย หลันเฟิงเข้าใจสิ่งนี้มากกว่าใครๆ

พอได้รับการยืนยันจากหลันเฟิง ชั่วขณะนั้นผู้อาวุโสฉินก็สูญเสียความเยือกเย็นในอดีตไป เขาสัมผัสได้ร่างๆ ว่า

ท่านประมุขสำนักที่ทำตัวสันโดษอยู่ตลอดกำลังวางแผนการร้าย
บางอย่าง

‘หรือว่านักเรียนหญิงในสำนักศึกษาที่หายสาบสูญไปช่วงนี้
ก็เกี่ยวข้องกับเขา?’ ผู้อาวุโสฉินขมวดคิ้วแน่น มีความคิดหนึ่ง
ฉายวาบผ่าน’

เขาได้รับข่าวว่ามีนักเรียนหญิงในสำนักศึกษาหายตัวไป
อย่างต่อเนื่องตั้งแต่ครั้งปีก่อน จนถึงยามนี้จำนวนก็น่าตกตะลึง
จนถึงสามสิบคนแล้ว แม้ว่าจะเทียบกับจำนวนนักเรียนที่สูญเสี
ไปในการจลาจลปีศาจไม่ได้ แต่ก็ยังคงเป็นตัวเลขที่ผู้คนไม่กล้า
มองข้าม

เวลาครึ่งปีมีนักเรียนหญิงหายตัวไปสามสิบคน มัน
ประหลาดจริงๆ

เดิมผู้อาวุโสฉินไม่เคยเชื่อมโยงนักเรียนหญิงที่หายตัวไป
กับโศกฏอหลิง แต่ยามนี้ได้ยินเรื่องที่หลันเฟิงเอ่ยถึงหยางเสวีย
ในที่สุดในหัวของเขาก็มีความคิดที่น่าตกตะลึงฉายวาบผ่าน และ
ยิ่งไปกว่านั้นยังไม่อาจกดเอาไว้ได้อีกด้วย

หลันเฟิงที่จ้องมองผู้อาวุโสจีนเขม็งอยู่ด้านข้างเห็นเขาค่อยๆ มีสีหน้าเคร่งขรึมก็รู้สึกผ่อนคลายลง ‘อาจารย์น่าจะกำลังสนใจเรื่องนี้สินะ’

“หลันเฟิง” ชั่วพริบตาที่หลันเฟิงกำลังครุ่นคิด ผู้อาวุโสจีนก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม “อาจารย์สงสัยว่าไต้หวันหรือหลังจากเกี่ยวข้องกับโศกนาฏกรรม เรื่องนี้เจ้าอย่าเข้าไปยุ่ง แม้ว่าเขาจะหนีไปจนสุดหล้าฟ้าเขียว อาจารย์ก็ไม่มีทางยกโทษให้เขา!”

แม้ว่าจะไม่รู้ว่ ‘โศกนาฏกรรม’ ที่ผู้อาวุโสจีนพูดถึงหมายถึงอะไร แต่ผู้อาวุโสจีนพูดเช่นนี้ ชั่วขณะนั้นแรงกดดันบนบ่าของหลันเฟิงก็ลดลงไปมาก เขาพยักหน้าแล้วเอ่ยว่า “ขอรับ”

จากนั้นไม่นาน

หลันเฟิงก็ลงจากเขาไป เขาถึงดูดยสายตาของเหล่านักเรียนที่กระจายตัวอยู่ตามตีนเขา สายตาเหล่านี้แฝงไว้ด้วยความรู้สึกหลากหลายทั้งความอิจฉาริษยา ความเคารพ เลื่อมใส รวมทั้งความคลั่งไคล้ หลงใหล ตีนเขาที่เฟิงเจียบงันเกิดเสียง

ถอนหายใจด้วยความตกตะลึงอีกครั้ง เพราะการปรากฏตัวของหลันเฟิง

ภายใต้สายตาจำนวนนับไม่ถ้วนที่จับจ้องมา หลันเฟิงสาวเท้าไปอย่างไม่รีบร้อนหรือเชื่องช้าราวกับกำลังเดินถนนธรรมดาๆ ไปหน้าหมดจดหล่อเหลาถูกกลบไปด้วยความประหลาดใจ เขาอยากรู้มากกว่า ‘โศกนาฏกรรม’ ที่อาจารย์พูดถึงนั้นหมายถึงอะไรกันแน่

รองจนเงาร่างของหลันเฟิงหายไปจากสายตาของผู้คน เสียงซุบซิบนินทาตรงตีนเขากลับยังคงดังขึ้นไม่หยุดพัก

“หลันเฟิงกลับมาแล้ว เก่งว่าตำแหน่งของฟางมีวคงต้องสั่นคลอนแล้ว”

“ครึ่งปีก่อนหลันเฟิงก็เอาชนะเลิศย์พีเฮยอวีที่อยู่ระดับพลังปราณขั้นเก้าได้ จู๋ๆ อยากรู้จริงๆ ว่าพลังกำลังของหลันเฟิงในยามนี้จะน่ากลัวถึงขั้นไหน”

“ได้ยินว่าฟางมีวรหลันเฟิงมาโดยตลอด ครานี้เกิดการต่อสู้ของมังกรและพยัคฆ์แล้ว!”

“ข้าละตั้งตารอจริง ๆ หลันเฟิง ฟางมีว่ ผู้ใดจะแข็งแกร่งกว่ากัน”

“แน่นอนว่าต้องเป็นหลันเฟิง เขาเอาชนะเฮยอวี่ได้ตั้งแต่ครึ่งปีก่อน ยามนี้พละกำลังต้องนำกลั้วกว่าเดิมแน่ เกรงว่าฟางมีว่คงไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเขา”

“ก็ไม่แน่นอนะ แม้ว่าพลังยุทธ์ของฟางมีว่จะอยู่ในระดับพลังปราณขั้นเก้า แต่ว่ากันว่าเขาเคยรับมือการโจมตีของรองโถงเมิงอู่เสวียนเอนได้หลายสิบกระบวนท่า ไม่ต้องพูดถึงยอดฝีมือระดับจันทราราชันสูงสุด แม้แต่ยอดฝีมือระดับตะวันขึ้นต้นก็อาจจะไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเขา”

“พูดไปแล้วก็ใช่ พละกำลังของหัวหน้าและรองโถงเมิงอู่ไม่ด้อยไปกว่าผู้อาวุโสคนไหนเลย นอกจากผู้อาวุโสจีน”

“จะว่าไปแล้วพวกเราต้องจับตามองการเคลื่อนไหวของพวกเขาสองคน มิเช่นนั้นหากพลาดการต่อสู้ของมังกรและพยัคฆ์ไป จะนำเสียดายแค่ไหนกัน”

และตั้งแต่นั้นมา ข้างกายของหลันเฟิงก็มีสายตาดำไม่ถ่วงกำลังจับตามองเขาอย่างเจียบๆ

ไม่มีผู้ใดอยากพลาดการประลองอันยอดเยี่ยม แม้แต่อาจารย์ที่ปรึกษาเหล่านั้น รวมทั้งผู้อาวุโสสองสามคนก็ยังอดที่จะรู้สึกอยากรู้อยากเห็นไม่ได้

ทุกคนล้วนคาดเดาว่าการประลองนี้ต้องมาถึงอย่างแน่นอน แต่กลับคิดไม่ถึงว่ามันจะมาอย่างรวดเร็วเช่นนี้

ในยามที่หลันเฟิงออกจากเทือกเขาศิลาแดง ระหว่างทางที่กำลังเดินไปเรือนพัก กลับถูกนักเรียนกลุ่มหนึ่งขวางเอาไว้

ผู้ที่ยืนอยู่ด้านหน้าสุดในหมู่นักเรียนคือชายหนุ่มที่ยืนหนึ่งใบหน้าไร้ความรู้สึก เขามองหลันเฟิงอย่างราบเรียบ ทว่าหลังจากที่เขาสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายที่เก็บซ่อนไว้ของหลันเฟิง ก็อดที่จะตกตะลึงเล็กน้อย ทันใดนั้นสีหน้าก็ยจจร้าบบนใบหน้า ก็หายวับไป กลายเป็นสีหน้าจริงจังขึ้นมา “เจ้าคือหลันเฟิง?”

หลันเฟิงกวาดตามองเหล่านักเรียนที่อยู่ด้านหน้าแวบหนึ่ง ในที่สุดก็จ้องมองชายหนุ่มผู้นี้พลางเดาฐานะของชายหนุ่ม หลันเฟิงเงยบขริมไปเล็กน้อยแล้วพยักหน้าเบาๆ “ใช่ ข้าเอง มีเรื่องอะไรหรือ”

นักเรียนที่อยู่รอบๆ เห็นทั้งสองกำลังกุมเชิงกัน ชั่วขณะนั้น
กันบึ้งของหัวใจก็เกิดความรู้สึกตื่นเต้นเล็กน้อย คำพูดครึกครื้น
พลันหยุดลง ทำให้บรรยากาศที่นั่นค่อยๆ เต็มไปด้วยความ
ตึงเครียดและเคร่งขรึม

สายตาของทั้งสองประสานกันกลางอากาศ รัศมีอันทรงพลัง
ของพวกเขาสองคนปะทะกันอย่างรุนแรง

ชายหนุ่มจ้องมองหลันเฟิงเนิ่นนาน บรรยากาศตึงเครียด
เกือบจะแข็งค้าง ในที่สุดชายหนุ่มก็เอ่ยปาก “อันดับหนึ่งของการ
แข่งขันจัดอันดับเมื่อครั้งปีก่อน หลันเฟิง ขำขอท้าประลองเจ้า!”

เมื่อเปล่งคำพูดนี้ออกมาก็เหมือนกับแม่น้ำล้นตลิ่งจนเกิด
เป็นน้ำท่วมใหญ่ เสียงราบเรียบที่ดังกระทบโสตของทุกคนเป็นดัง
ฟ้าผ่า ทำให้ทุกคนใจสั่นอย่างแรง

หลันเฟิง ฟางมีว ถึงถง ในที่สุดดวงดาวจรัสแสงทั้งสาม
ดวงก็จะปะทะกันแล้วหรือ

แต่สิ่งที่ทำให้ทุกคนทำอะไรไม่ถูกก็คือหลังจากที่ชายหนุ่ม
เปล่งคำว่าท้าประลองออกมา หลันเฟิงก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย

หลังจากเจียบขริมไปเล็กน้อยกลับโคลงศีรษะอย่างราบเรียบ
“ขอภัย ข้าขอปฏิเสธรการทำประลองของเจ้า”

การปฏิเสธของหลันเฟิงดึงดูดความวุ่นวายให้กับทุกคน
ในบริเวณดังกล่าว ใบหน้าของทุกคนมีสีหน้าตกตะลึง

‘เจ้าหมอนี้คงไม่ได้ถูกผลการต่อสู้ที่น่ากลัวของฟางมั่ว
ทำให้หวาดกลัวหรือกระมัง’ หัวใจของทุกคนอดที่จะมีความคิด
ไม่อยากจะเชื่อฉายวาบผ่านไม่ได้

ชายหนุ่มมองใบหน้าที่ราบเรียบของหลันเฟิงแล้ว
ประหลาดใจเล็กน้อย เขาไม่คิดว่าหลันเฟิงจะกลัวตน อย่างน้อย
เขาก็สัมผัสไม่ได้ถึงความหวาดกลัวในดวงตาของหลันเฟิงเลย
ไม่สิ เป็นความกลัว...เล็กน้อย กลัวแบบแปลกๆ

ชายหนุ่มตกตะลึงไปเล็กน้อยและยืนเจียบอยู่ที่เดิม เขา
เดาได้รางๆ ว่าหลันเฟิงกำลังกลัวอะไร

เขาปวดหัวเล็กน้อย หากหลันเฟิงคือคนที่จะปฏิเสธการ
ทำประลองของเขา เช่นนั้นเขาก็ไม่มีวิธีอื่น ถึงอย่างไรเสียชื่อ
ของหลันเฟิงก็ไม่ได้อยู่ในอันดับการแข่งขันเมื่อครั้งปีก่อน ยามนี้
ขึ้นมาในอันดับการแข่งขันอีกครั้งก็ได้รับการจัดอันดับให้อยู่ใน

อันดับสุดท้าย ตามกฎเกณฑ์ของหอประลอง หากนักเรียนที่
จัดอยู่อันดับท้ายๆ ทำประลองนักเรียนที่อยู่อันดับต้นๆ ผู้ที่ถูก
ทำประลองก็ต้องยอมรับคำทำ แต่หากนักเรียนที่อยู่อันดับแรก
สุดทำประลองนักเรียนที่อยู่อันดับท้ายสุด เขาก็มีคุณสมบัติ
จะปฏิเสธ

และยิ่งไปกว่านั้นต่อให้อันดับหลังเฟิงจะอยู่เหนือเขา
หากหลังเฟิงตั้งใจไม่ยอมรับการทำประลอง ยอมลดอันดับให้
เขาก็ทำอะไรไม่ได้

หลังเฟิงโคลงศีรษะ เบี่ยงกายเล็กน้อย อ้อมผ่านชายหนุ่ม
แล้วเดินไปทางเรือนพักต่อ

“การประลองอันสะท้อนฟ้าดินจบลงอย่างหวัหวัคึก
ทางอสรพิษเช่นนี้หรือ” นักเรียนที่อยู่รอบด้านมองหลังเฟิง
เดินสาวเท้าสบายๆ จากไป ใบหน้าก็เผยสีหน้าผิตหวังออกมา
รู้สึกเสียดายยิ่ง ทว่ายามที่สายตาของทุกคนกวาดไปทางชายหนุ่ม
นั้น ดวงตากลับเปล่งประกาย ‘ไม่ ฟางมีวันจะไม่มีทางยอมแพ้ง่ายๆ เช่นนี้!’

ทุกคนมั่นใจในตัวของผู้เย่อหยิ่งและหัวแข็งผู้นี้ไม่น้อย

ตอนที่ 252 ต่อสู้กับฟางมีว

ดังที่นักเรียนทุกคนคาดการณ์ไว้ ฟางมีวเยื่อหุ้มและหัวแข็ง ไม่มีทางล้มเลิกการประลองกับหลันเฟิงง่าย ๆ

เขาหมุนฝ่าเท้าหันหลังกลับ เกราะของฟางมีวฉายแวบผ่านไป ชั่วพริบตาก็มาขวางอยู่ด้านหน้าหลันเฟิง ก้มหน้าลงเล็กน้อยแล้วเอ่ยด้วยเสียงกลัดกลุ้ม “เจ้า...ต้องรับการท้าทาย”

หลันเฟิงเลิกคิ้วแล้วยืดคอขึ้นอย่างช้า ๆ สายตาหมดความอดทนเล็กน้อยตอยู่บนเรือนร่างของฟางมีว ทันใดนั้นก็เจียบขริ้มไป ความรู้สึกไม่กล้าที่จะทำอะไรอย่างเต็มที่เช่นนี้ช่างไม่น่าอภิรมย์เลยจริงๆ!

หลันเฟิงสูดลมหายใจลึกเข้าไปเอือกหนึ่ง เผชิญหน้ากับฟางมีวที่ยังคงวอแวอยู่ หัวใจของเขาก็มีเปลวเพลิงลุกโชน เขาพยายามกดเปลวเพลิงเอาไว้ จ้องมองชายหนุ่มที่ขวางอยู่ตรงหน้าเขามิ่งแล้วเอ่ยอย่างราบเรียบ “สำนักศึกษาดูเหมือนจะไม่มีกฎข้อไหนที่บอกว่าจำเป็นต้องรับการท้าทายของเจ้านะ”

ฟางมัวได้ยินคำพูดของหลันเฟิงลมหายใจก็หยุดชะงัก ตกตะลึงไปเนิ่นนานถึงได้เอ่ยว่า “ข้าไม่สน ถึงอย่างไรเจ้าก็ต้องรับการทำประลองของข้า”

“เกาะเกาะจริงๆ!” หลันเฟิงขมวดคิ้วเล็กน้อยแล้วกำหนดอย่างหมดความอดทนเล็กๆ ทว่าหลังจากที่คิดถึงผู้ลึกลับที่อยู่เบื้องหลังฟางมัว ในที่สุดก็พ่นลมหายใจออกมาเบาๆ ระวังโทษที่เกือบจะพ่นออกมาได้ทัน

หลันเฟิงโคลงศีรษะอย่างเงิบๆ แล้วหันกายหลีกเลียงฟางมัว แล้วเดินไปยังเรือนพักต่อ

หลันเฟิงที่จากไปตั้งดูตาสายตาจำนวนนับไม่ถ้วนที่อยู่บริเวณรอบ ความรู้สึกรอคอยในใจของทุกคนพลันแคว้งคว้าง ใบหน้าทุกดวงเผยสีหน้าผิดหวังออกมาอย่างอดไม่ได้

‘วัด’

ในยามที่ทุกอย่างตกอยู่ในความเงิบสงัด พลันมีเสียงพุ่งผ่านอากาศเสียดแก้วหูดังขึ้นโดยไม่มีเค้าลางมาก่อน

หมัดโบกสะบัดอย่างแรงอยู่กลางอากาศ กำปั้นแสงสีขาว
อันแข็งแกร่งพุ่งออกมาจากหมัดของฟางมីว พอกำปั้นแสงสีขาว
หลุดออกจากหมัดก็พุ่งตรงไปที่หลังเฟิงอย่างแม่นยำ ชั่ว
พริบตาเดียวก็มาปรากฏอยู่ด้านหลังหลังเฟิง

ทุกอย่างตกอยู่ในความเงียบสงัด

ต่อนักเรียนเหล่านั้นจะโบกธงร้องตะโกนสนับสนุน
ฟางมីว แต่ยามนี้ก็ถูกการเคลื่อนไหวนี้ทำให้ตกตะลึง ผู้ใดก็คิด
ไม่ถึงว่าฟางมីวจะเลือกวิธีการที่เกินกว่าเหตุ บีบให้หลังเฟิงต่อสู้
ด้วยเช่นนี้

นี่คือการท้าทายกฎของสำนักศึกษาอย่างโจ่งแจ้ง!

หลังจากเรื่องนี้ผ่านไปไม่ว่าหลังเฟิงจะรับการทำประลอง
เขาหรือไม่ ไม่ว่าทั้งสองฝ่ายผู้ใดจะเป็นฝ่ายแพ้ฝ่ายชนะ ฟางมីว
ก็ต้องถูกสำนักศึกษาลงโทษอย่างแน่นอน

หลังเฟิงสัมผัสได้ถึงพลังกำปั้นที่พุ่งมาทางด้านหลัง
รูปร่างของเขาหดเล็กลง หันกายไปทันที ระหว่างที่ฝ่ามือ
โบกสะบัดก็ตบจนกำปั้นแสงสีขาวที่ทำให้ผู้คนหวาดกลัวสลาย

หายไปด้วยฝ่ามือเดียว แล้วจ้องฟางมั่วเหมิง “เจ้ากำลังเล่นกับไฟ!”

หลันเฟิงแทบจะระงับโทสะที่พุ่งออกมาเอาไว้ไม่ไหว ความอดทนชั่วแล้วชั่วเล่าของเขาไม่ได้แลงมาซึ่งความเข้าใจของอีกฝ่าย แต่กลับทำให้อีกฝ่ายยิ่งได้คืบจะเอาศอกมากกว่าเดิม

“รับคำท้าของข้า!”

ฟางมั่วเห็นหลันเฟิงทำลายกำปั้นแสงนั้นได้อย่างง่ายดาย แวตาศรีมขึ้น ทันใดนั้นก็เอ่ยปากอย่างราบเรียบ ทว่าท่าทางและคำพูดที่ไม่แยแสนี้กลับไปกระตุ้นความอดทนสุดท้ายของหลันเฟิง

ในที่สุดหลันเฟิงก็สุดลมหายใจลึกเข้าไปเอื้อมหนึ่ง ไม่อาจระงับโทสะที่พุ่งออกมาได้อีกต่อไป เขาจ้องมองฟางมั่วอย่างเย็นชา “ได้ ข้ารับคำท้าของเจ้า!”

ปัง!

ทันทีที่คำพูดหลุดออกมาจากปากของหลันเฟิงก็ราวกับฟ้าผ่าลงมา

ทุกคนต่างตื่นตะลึงอย่างอดไม่ได้ สายตาจำนวนนับไม่ถ้วนมารวมกันอยู่ที่หลันเฟิงและฟางมีว มีเสียงเอะอะโวยวายดังขึ้นท่ามกลางฝูงชน

หลันเฟิงมองฟางมีวหนึ่งแวบหนึ่งแล้วชักสายตากลับมาอย่างแฉะมัว หันกายเดินไปยังวิหารแข่งขัน เสียงราบเรียบดังขึ้นหลังจากนั้น “ข้าจะรอเจ้าที่วิหารแข่งขัน”

ฟางมีวก้มหน้าลง เจียบขีมิไปชั่วครู่ ไม่สนใจสายตาร้อนแรงจากรอบด้านสักนิด เขาสูดลมหายใจเข้าไปเอือกหนึ่ง แล้วยกฝ่าเท้าขึ้นเดินตามหลังหลันเฟิงไปไกลๆ

สายตาที่มองมาอย่างโจ่งแจ้งและแอบมองจากรอบด้านเองก็ไล่ตามทั้งสองคนไป หลังจากนั้นข่าวคราวร้อนแรงนี้ก็แพร่กระจายไปตามส่วนต่างๆ ของสำนักศึกษาอย่างรวดเร็ว จนน่าตกตะลึง ดึงดูดนักเรียนและอาจารย์ที่ปรึกษาจำนวนนับไม่ถ้วนให้จับตามอง แม้แต่ผู้อาวุโสสองสามท่านรวมท่านรองโถงเมิ่งอยู่เองก็ยังจับตามองอย่างเจียบๆ

วิหารแข่งขันที่ยิ่งใหญ่ตั้งดูดยสายตานับไม่ถ้วนมาที่นี้
ราวกับแม่เหล็กขนาดยักษ์อย่างไรวางนั้น หลี่เฟิง ซิงเหมิง
กานชิงชิง กานเหมิงเหมิง เฮยอวี่ ว่านฉางชิงและพวกที่ล้วนเป็น
นักเรียนที่คุ้นเคยกับหลั่นเฟิง ไปจนถึงท่านอาจารย์ที่ปรึกษา
ก็ยังละทิ้งภาระหน้าที่ที่อยู่ในมือ รีบมาที่วิหารแข่งขันโดยเร็ว
ที่สุด

ยังไม่รอให้หลั่นเฟิงและฟางมีวมาถึงวิหารแข่งขัน ผุ่ชน
ที่เบียดเสียดกันก็กลืนกินพื้นที่นี้ไปก่อนแล้ว

คนที่มีชื่อเสียงเลื่องลือของสำนักศึกษาล้วนมารวมตัวกัน
ที่นี่ รอคอยการมาถึงของหลั่นเฟิงและฟางมีวอย่างเจียบๆ

ราชาหน้าใหม่ของชั้นปีหนึ่งอย่างหลี่เฟิง ซิงเหมิงที่เคย
จัดอยู่ในอันดับหนึ่งในอันดับแข่งขันของนักเรียนปีสองและสาม
เฮยอวี่และว่านฉางชิงผู้นำศิษย์ชั้นปีที่สี่ กานชิงชิง กานเหมิงเหมิง
พี่น้องที่มีชื่อเสียงเลื่องลือของสำนักศึกษา เจิ้งโหย่วเหว่ย
หัวหน้าอาจารย์ของชั้นปีที่สาม เย่เซ่งหัวหน้าอาจารย์ของชั้นปี
ที่สี่ ถงถงราชาหน้าใหม่ของชั้นปีหนึ่งคนปัจจุบัน หมั่วเคอ
หัวหน้าโถงเหมิงอู่ เสวียนเอิน... บุคคลสำคัญมารวมตัวกันที่นี้
ทั้งหมดอย่างไม่มีข้อยกเว้น

ท่ามกลางฝูงชน

ชิงเหมิงกวาดตามองฝูงชนที่อยู่รอบด้านด้วยความตกตะลึงแวบหนึ่ง เขาตกตะลึงอยู่นานถึงได้หัวเราะอย่างขมขื่นพร้อมกับเอ่ยว่า “หลันเฟิงผู้นี้ แค่อกลับมา ก็ก่อเรื่องราวใหญ่โตขนาดนี้แล้ว...”

เมื่อได้ยินคำพูดนี้มุมปากสีแดงสดของกานชิงชิงก็แย้มออก เอ่ยพร้อมกับหัวเราะคิกคัก “หัวหน้าที่ของพวกเราช่างไม่ธรรมดาเสียจริง!”

ใบหน้ารักที่ทั้งงดงามและอ่อนโยนเผยรอยยิ้มบางอย่างออกมา พริบตานี้ก็เผยความเฝ้าหวาดจนดึงดูดสายตาของฝูงชนที่กำลังร้องตะโกนอยู่รอบด้านไปดังคาด ไม่ต้องพูดถึงนักเรียนชายที่แทบจะมองมาตรงๆ แม้แต่นักเรียนหญิงก็ยังใจเต้นถูกความเฝ้าหวาดดึงดูดเอาไว้

กานเหมิงเหมิงมองค้อนและดิ่งชายเสื้อของกานชิงชิงเบาๆ พลังเอ่ยด้วยเสียงแผ่วเบาว่า “พี่ พวกเขาคิดมาสนใจพี่กันหมดเลยแฮะ”

“เด็กนี่ ท่ามกลางคนมากมาย เจ้าจะหยุดพูดเสียหน่อย ไม่ได้เลยหรือไร” กานซิงซิงถลึงตามองหญิงสาวที่อยู่ด้านข้าง แวบหนึ่งอย่างหัวเราะก็ไม่ได้ร้องไห้ก็ไม่ออก พลังเอ่ยอย่าง จนปัญญา

“คิก ๆ ขำรู้แล้ว พี่กลัวว่าหัวหน้าของพวกเราจะหึงสินะ? หากพี่มีใจให้เขาจริง ๆ ขำในฐานะน้องสาวจะยอมกล้ำกลืน รับเขาเป็นพี่เขยก็ได้” ดวงตาสดใสกะพริบพริบ ๆ กานเหมิงเหมิง เอ่ยด้วยรอยยิ้มอย่างหยอกเย้า

“แม่หนู อย่าพูดจาเหลวไหล!” กานซิงซิงถูกคำพูดของ หญิงสาวทำให้ตกใจจนต้องร้องอุทานออกมาเบา ๆ ใบหน้าแดงแดงระเรื่อ รีบเอามือปิดปากของอีกฝ่ายเอาไว้ นางเขินอาย จนก้มหน้าขาวราวกับหิมะงูด

หลี่เฟิงที่แกล้งทำเป็นไม่สนใจการกระทำของสองพี่น้อง มุมปากกระตุกเล็กน้อย เขากระแอมเบา ๆ ทันใดนั้นก็เอ่ยว่า “พวกเจ้าคิดว่าฟางมีวจะเป็นคู่ต่อสู้ของหลันเฟิงได้ไหม”

เมื่อได้ยิน กั๋วบูชี่ที่ไม่เคยเอ่ยปากอะไร ในที่สุดก็แสดง ความคิดเห็นของตัวเองออกมา “ข้าว่าพวกเขามีโอกาสเสมอกัน

มาก...” ผ่านการฝึกฝนมาครึ่งปี พลังยุทธ์ของเขาทะลวงระดับ
พลังปราณขั้นแปดแล้ว ไม่ด้อยกว่าหลี่เฟิงและชิงเหมิงเลย
สักนิด

ชั่วขณะนั้นความสนใจที่ตกอยู่บนกานชิงชิงและน้องสาว
ก็ถูกคำพูดนี้ดึงดูดไป

“เพราะเหตุใด” หลี่เฟิงเอ่ยถามอย่างประหลาดใจ

“จากที่ข้ารู้มา แม้พลังยุทธ์ของฟางมีวจะอยู่แค่ระดับ
พลังปราณขั้นเก้า แต่ความจริงแล้วเขาแข็งแกร่งมาก ครั้งหนึ่ง
เขาเคยขัดแย้งกับรองโถงเมิ่งอู่เสวียนเอินเพราะกฎการ
แลกเปลี่ยนคะแนนที่โถงเมิ่งอู่ ผลกลับเป็นเขาที่รับกระบวนท่า
ของอาจารย์เสวียนเอินได้สิบกระบวนท่า” กว๊วซู่วิเคราะห้ด้วย
สีหน้าเคร่งขรึม แล้วเอ่ยอย่างเฉยชา “พลังกำลังของอาจารย์
เสวียนเอินคือระดับตะวันชั้นกลาง ฟางมีรับกระบวนท่าของเขา
ได้สิบท่า จะดีจะเลวอย่างไรก็คงไม่ด้อยไปกว่ายอดฝีมือระดับ
ตะวันชั้นต้น”

เมื่อได้ยินการวิเคราะห์ของเสวียนเอิน ผู้คนที่อยู่รอบๆ
ก็รู้ม่านตาหดเกร็ง รู้สึกตกตะลึงในใจอย่างอดไม่ได้

“เช่นนั้นหลันเฟิงก็ตกอยู่ในอันตรายแล้วสิ?” ซิงเหมิงเอ่ยอย่างกังวลเล็กน้อย

หลี่เฟิง กานชิงชิงและกานเหมิงเองก็มีสีหน้าเคร่งขรึม แวดตาเผยความกังวลออกมา

กั๋วบู๊ซี่เหลือบมองซิงเหมิงแวบหนึ่งแล้วโคลงศีรษะเอ่ยว่า “ไม่ พละกำลังของหลันเฟิงไม่ด้อยไปกว่าฟางมีวอย่างแน่นอน ครึ่งปีก่อนหลันเฟิงสามารถเอาชนะเฮยอวีได้อย่างง่ายดาย พละกำลังเช่นนี้แม้จะเทียบกับยอดฝีมือระดับตะวันขึ้นต้นไม่ได้ แต่ก็ไม่ต่างกันมากนัก จากพรสวรรค์และจิตใจที่แน่วแน่อันน่ากลัวของหลันเฟิง หลังจากผ่านการฝึกฝนมาครึ่งปี มีเพียงฟ้าที่รู้ว่า พละกำลังของเขาในยามนี้อยู่ในระดับที่น่ากลัวขั้นไหนกันแน่”

สำหรับพรสวรรค์และจิตใจที่แน่วแน่ของหลันเฟิง คนพวกนี้ต่างรู้ดี

รอนจันผู้คนที่อยู่ข้างกายคุ้ยกันจบ กั๋วบู๊ซี่ก็เอ่ยสรุปว่า “ดังนั้น ข้าเดาว่าพละกำลังของทั้งสองคนน่าจะใกล้เคียงกัน แต่หากต้องเลือก ข้าก็เลือกหลันเฟิง”

กั้วบู๊ี่ทำความเข้าใจพละกำลังของฟางมี่วมานิดหน่อย
แล้ว และรู้ว่าอีกฝ่ายน่ากลัวขนาดไหน ทว่าความรู้สึกที่หลั่นเฟิง
มิให้กั้วบู๊ี่กลับยิ่งลี้กล้ำไม่อาจคาดเดาได้มากกว่า รวากับ
มหาสมุทรที่ไร้ขอบเขต ทำให้ผู้คนไม่รู้ว่าจะยังรู้ขอบเขต

“เจ้าพูดเช่นนั้น ข้าเองก็รู้สึกว่โอกาสที่หลั่นเฟิงจะเป็น
ฝ่ายชนะน่าจะสูงกว่าเล็กน้อย” หลี่เฟิงขบคิดชั่วครู่ก็พยักหน้า
เห็นด้วย

อีกด้านของฝูงชน

ว่านางซิงกวาดตามองฝูงชนที่กำลังเอะอะโวยวาย
รอบตัวอย่างหมดความอดทนเล็กน้อย ขมวดคิ้วมุ่นหลังจาก
เงิบขริมไปชั่วครู่ก็เอ่ยปากถามด้วยเสียงแผ่วเบาว่า “ศิษย์น้อง
เฮยอวี่ เจ้าคิดว่าหลั่นเฟิงและฟางมี่วผู้ใดจะเป็นฝ่ายชนะ”

ในหัวของเฮยอวี่มีเงาร่างปรากฏขึ้น นิ้วเรียวยาวขาวเนียน
ของนางกำเป็นหมัดตามจิตใต้สำนึก หลังจากผ่านไปชั่วครู่
ก็เปล่งเสียงเย็นชาออกมาว่า “หลั่นเฟิง”

“เหตุใดถึงเป็นเขา” เมื่อได้ยินน้ำเสียงอันไร้ซึ่งความรู้สึก
ของเฮยอวี่ ว่านางซิงก็ขมวดคิ้วแน่นขึ้น

เฮยอวีโคลงศิระะ สีน่ายังคงเย็นชา ปากก็ฟันคำพูด
ออกมาสองคำ “लगसंहरणं”

ว่านางซิงอำปากเหวด้วยความตกตะลึง รู้สึกอยากจะ
อาเจียนเป็นเลือด หลังจากตกตะลึงไปชั่วครู่ มุมปากก็กระตุก
เกร็ง “लगसंहरणंเนี่ยนะ?”

รู้สึกละอาย

ตอนที่ 253 เทียบได้กับระดับตะวัน

ดวงดาวอันร้อนแรงสองดวงปะทะกันอย่างดุเดือด สุดท้ายแล้วผู้ใดจะเป็นฝ่ายชนะ คำถามนี้กลายเป็นปัญหาทวนใจที่สุดของนักเรียนทุกคน

ภายในวิหารแข่งขันที่มีผู้คนมากมายเต็มไปด้วยเสียงโวยวายและเสียงถกเถียงต่างๆ นานา ผู้สนับสนุนหลั่นเฟิงและฟางมีวแบ่งออกเป็นสองฝั่งอย่างชัดเจน ด้านหนึ่งร้องตะโกนให้กำลังใจหลั่นเฟิง ด้านหนึ่งร้องตะโกนสนับสนุนฟางมีว ทั้งสองฝั่งต่างเผชิญหน้ากันอย่างทรงพลัง ทำให้การต่อสู้ที่ยังไม่ทันเริ่มก็เต็มไปด้วยไฟที่ไหม้กระหน่ำแล้ว

เมื่อได้ยินเสียงตะโกนดังลั่นจากด้านในโรง หลั่นเฟิง ก้าวขึ้นและพวกเขาก็อดที่จะตื่นเต้นไม่ได้ ท่าทางทรงพลังขนาดนี้ทำให้ทุกคนในวิหารแข่งขันดุเดือดเลือดพล่าน แทบอยากจะเข้าร่วมด้วยตนเอง

“หลั่นเฟิง สู้ๆ! เอาชนะเจ้าคนเย่อหยิ่งนั้นให้ได้!” กานชิงชิงสัมผัสได้ถึงความรู้สึกของคนที่อยู่รอบด้าน นางผู้อ่อนโยนสง่างาม

มาโดยตลอดในยามนี้ก็อดที่จะซุกกำปั้นเนียน ๆ ขึ้นมาและร้องตะโกนเสียงดังไม่ได้

กานเหมิงเหมิงถูกรรยากาศร้อนแรงในสนามกระตุ้นจนตื่นเต้นเป็นอย่างมาก โบกกำปั้นทั้งสองไปมาด้วยใบหน้าแดงก่ำ “พี่เขย สู้เขา!”

ทุกคนที่อยู่รอบด้านราวกับถูกฟ้าผ่า เสียงตะโกนหยุดลง สายตาแข็งทื่อเลื่อนมาที่กานชิงชิงและกานเหมิงเหมิงทั้งสองคน โลหิตที่พุ่งพล่านราวกับถูกน้ำเย็นราดใส่

หลี่เฟิง ชิงเหมิงและกัวบูซี่เองก็มองพี่น้องทั้งสองคนด้วยความตกตะลึง สายตาแปลกประหลาดอย่างหาที่เปรียบนั้น ทำให้กานชิงชิงอับอาย แทบอยากจะมุดแผ่นดินหนี

กานเหมิงเหมิงดีใจเป็นอย่างมาก หลังจากสัมผัสได้ถึงสายตารอบด้านที่มองมา ช่วงขณะนั้นใบหน้าก็แดงก่ำ แลบลิ้นออกมาเล็กน้อย แล้วก้มหน้าลงเหมือนนกกระจอกเทศ

โชคดีที่เสียงในวิหารนั้นดังมาก จึงกลบเสียงของกานเหมิงเหมิงไปจนหมด นอกจากคนจำนวนน้อยที่อยู่รอบๆ ก็แทบจะไม่มีผู้ใดได้ยินเนื้อหาที่นางร้องตะโกน ด้วยเหตุนี้สายตาของ

ทุกคนก็ยังคงมองไปทางประตูวิหารแข่งขัน รอให้หลันเฟิงและ ฟางมีวมาถึง ไม่ได้สัมผัสถึงท่าทางแปลกประหลาดของกานชิงชิง และกานเหมิงเหมิงเลยสักนิด

ในยามที่กานชิงชิงร้อนใจจนน้ำตาแทบจะไหลออกมา เสียงร้องตะโกนในวิหารก็ดังขึ้นหลายเท่า ทำให้ทั้งวิหารแข่งขัน สั่นคลอนเบา ๆ

“หลันเฟิง ฟางมีว พวกเขามาแล้ว!”

“หัวหน้าหลันเฟิง เอาชนะฟางมีวให้ได้นะ!”

“ทำให้พวกเรารู้จักความร้ายกาจของอัจฉริยะเมืองหงส์ือ ของพวกเรา!”

“หัวหน้าฟางมีว เอาชนะหลันเฟิงให้ได้นะ!”

“ทำให้เขารู้ว่านักเรียนที่มาจากภายนอกอย่างพวกเรา ไม่ได้รังแกกันง่าย ๆ!”

“...”

เสียงร้องตะโกนของทั้งสองฝ่ายปะทะกันอย่างดุเดือด
ท่าทางดุร้ายที่ไม่ค่อยพบเห็นในประวัติศาสตร์ของสำนักเมิงอู่
พลันปรากฏขึ้น

และเสียงที่รุนแรงเหล่านี้ก็ดังดูดยตาของคนที่อยู่รอบๆ
อย่างกานซิงซิงและกานเหมิงเมิงไปอีกครั้ง

กานซิงซิงสัมผัสได้ถึงสายตาของคนรอบๆ ที่เคลื่อนไหว
ผ่านไป ก็พินลมหายใจยาวๆ ออกมาเฮือกหนึ่ง แล้วถลึงตามอง
กานเหมิงเมิงแวบหนึ่ง ประโยคของอีกฝ่ายแทบจะทะเล้นให้นาง
อับอายเป็นอย่างมาก ใบหน้าขาวซีดเล็กน้อย จนถึงยามนี้ก็ยัง
ไม่ดีขึ้น

กานเหมิงเมิงที่รู้ตัวว่าเป็นคนก่อเรื่องกัมหนางดูอย่างว่า
นอนสอนง่าย ครานี้ประพฤติตัวดีเป็นอย่างมาก ไม่กล้าทำอะไร
เกินขอบเขตอีก

กานซิงซิงที่ประสบบทเรียนที่ลึกซึ้งเลื่อนสายตาไปที่
เงาร่างสองสายที่เข้ามาทางประตูอย่างช้าๆ แม้ว่าโลหิตในกาย
จะถูกดึงให้เดือดพล่าน แต่กลับไม่กล้าเคลื่อนไหวใดๆ อีก ทำได้
เพียงมองเงาร่างของชายหนุ่มที่ฝ่ายพอมสายนั้นอย่างเงิบๆ

เวลาผ่านไปครึ่งปี ความอ่อนเยาว์ของชายหนุ่มผู้นี้ลดลงไป
สองสามส่วน ดูเติบโตขึ้นไม่น้อย

มุมหนึ่งของวิหารแข่งขัน หมัวเคอ เสวียนเอิน เย่ซง
เจิ้งโฮ่ยวเหว่ยและเหล่าอาจารย์ที่ปรึกษายืนเรียงแถวกัน มอง
เงาร่างของทั้งสองที่เดินผ่านฝูงชนอย่างเงียบเฉียบ

“อาจารย์เจิ้ง ท่านเคยประมือกับหลันเฟิงมาก่อน
ผละกำลังของเขาเป็นอย่างไร” คลื่นปะทะที่รุนแรงสองคลื่น
ในวิหารทำให้อารมณ์พุ่งพล่าน หมัวเคอหัวหน้าโถงเมิ่งอยู่
หันหน้ามาเอ่ยถามด้วยเสียงแผ่วเบา

เจิ้งโฮ่ยวเหว่ยสัมผัสได้ถึงสายตาอยากรู้อยากเห็นที่ส่ง
มาจากตัวอาจารย์ที่ปรึกษารอบๆ ก็เอ่ยปากด้วยเสียงเคร่งขรึม
“ลึกล้ำยากจะคาดเดา”

หมัวเคอจ้องมองหลันเฟิงพลางครุ่นคิด สายตาของเขา
เลื่อนไปที่อีกคนที่อยู่ข้างกายแล้วเอ่ยถาม “เสวียนเอิน เรื่อง
ผละกำลังของฟางมั่ว เจ้าน่าจะรู้ดีสินะ?”

เสวียนเอินขบคิดในใจชั่วครู่แล้วเงยหน้าขึ้นอย่างแซมซ้า
พลางเอ่ยอย่างเคร่งขรึมเช่นกัน “ดูจากยามที่เข้าประมือกับฟางมั่ว

พละกำลังของเขาน่าจะเอาชนะยอดฝีมือระดับจันทราขั้นสูงสุด
ส่วนใหญ่ได้ แต่ด้อยกว่ายอดฝีมือระดับตะวันขั้นต้น แน่หนอนว่า
หากเขายังซ่อนไฟตายอะไรไว้ เกรงว่าคงต้านทานยอดฝีมือระดับ
ตะวันขั้นต้นได้จริง”

เมื่อได้ยินคำพูดของเสวียนเอิน อาจารย์ที่ปรึกษาที่อยู่
รอบๆ ก็ทยอยกันหน้าเปลี่ยนสี

ระดับพลังยุทธ์ยิ่งสูงเท่าไร ความแตกต่างก็ยิ่งมาก ระดับ
ความยากในการทำประลองข้ามขั้นก็ยิ่งสูงขึ้น

อาศัยพลังยุทธ์ระดับพลังปรารถนาขั้นแก้ต่อกรกับยอดฝีมือ
ระดับตะวันขั้นต้นได้ ฟางมีผู้ที่ย่อมเป็นอัจฉริยะที่มีพรสวรรค์
ในการต่อสู้อย่างแน่นอน

“ดูแล้วเหมือนฟางมีจะมีโอกาสชัยชนะมากกว่าสินะ?”
หมัวเคอมองไปยังเงาร่างสองสายที่เดินผ่านฝูงชนไป แล้ว
พิจารณาสองสามรอบอย่างเงียบๆ หมัวเคอโคลงศีรษะ ดูจาก
สีหน้า ฟางมีดูเหมือนจะทรงอำนาจมากกว่า แต่หมัวเคอ
กลับรู้สึกว่ายายหนุ่มที่โต่งดังเมื่อครั้งปีที่แล้ว เกรงว่าคงจะไม่

ธรรมดาอย่างที่ทุกคนคิด ไม่น่าว่าในตัวเขาอาจจะมีพลัง
สันตะเทือนอะไรซ่อนอยู่ก็เป็นได้

ย้อนนึกถึงหลันเฟิงที่แลกไม้เพลิงโลหิตจำนวนน่าตกตะลึง
ที่โถงเมืองอยู่ รวมทั้งศิลาแดงที่แทบจะนับไม่หวาดไม่ไหว หัวคิ้ว
ของเสวียนเอินก็เลิกสูงขึ้น ครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่ก็โคลงศีรษะแล้ว
ถอนหายใจอย่างหืดหู่ “ข้าและหลันเฟิงเองก็เคยพูดคุยกัน
หลายครั้ง แต่จนกระทั่งยามนี้ข้าก็ยังคงมองเขาไม่ออก เหมือน
ดังที่อาจารย์แจ้งพูด หลันเฟิง เด็กคนนี้นี้ลึกล้ำยากจะคาดเดา!”

เมื่อได้ยินเสวียนเอินวิจารณ์เหมือนกับแจ้งโหย่วเหว่ย
ในที่สุดโบนักราบเรียบของอาจารย์ที่ปรึกษารอบๆ ก็เผยความ
เปลี่ยนแปลงออกมา

“ซี้ด...” เสียงสูดลมหายใจเย็นเยียบสองสามครั้งแทบจะ
ดังขึ้นพร้อมเพรียงกัน

จากพลังกำลังของเสวียนเอินที่อยู่ในระดับตะวันขึ้นกลาง
ยังกล่าวอย่างตรงไปตรงมาว่ามองหลันเฟิงไม่ออก ก็ไม่น่าแปลกใจ
ที่ทุกคนจะตกตะลึงเช่นนี้

การวิจารณ์เช่นนี้ไม่น้อยไปกว่าการวิจารณ์ฟางมีวของ เสวียนเอินเลย แม้กระทั่งเหนือกว่าด้วยซ้ำ

“รอดูก่อนเถิด บางทีพวกเขาสองคนอาจจะทำให้ทุกคน แปลกใจเร็ว ๆ นี้ก็ได้” หมัวเคอโบกมือ แล้วมองไปยังเงาร่าง สองสายที่อยู่ตรงขอบลานอย่างสนใจ พลังหยุดการวิพากษ์-วิจารณ์ของทุกคน

ใจกลางฝูงชน

หลันเฟิงมองข้ามคลื่นยักษ์ที่แทบจะพวยพุ่งขึ้นไปยัง เพดานวิหารแข่งขันรอบ ๆ เขาก้าวขึ้นไปบนลานอย่างเยือกเย็น และยืนอยู่ตรงขอบลานประลอง

ยามที่หลันเฟิงเฟิงจะขึ้นไปบนลานประลองนั้น สองเท้า ของฟางมีวเหยียบอยู่บนบันได เดินสาวเท้าไปที่ละก้าว ๆ พลัง ยืนเผชิญหน้ากับหลันเฟิงที่อยู่ตรงข้าม

พริบตานั่นสายตาของทั้งสองก็ประสานกันกลางอากาศ ท่าทางหนักแน่นและโหดเหี้ยมราวกับสายลมเป็นสาย ๆ กำลัง ห่อหุ้มเรือนร่างของเขาเอาไว้ แล้วพุ่งเข้าหากัน เมื่อปะทะก็ทำให้ฝุ่นที่หลงเหลืออยู่บนลานลอยปลิวไปทั้งสองฝั่ง

ช่วงขณะนั้นการเคลื่อนไหวของทั้งสองก็ทำให้บรรยากาศ
ในตำหนักร้อนระอุและพุ่งสูงขึ้น

ยามนั้นคลื่นปะทะที่สามารถย้ายภูเขาถมทะเลได้ก็พุ่งถึง
จุดสูงสุด ทำให้พื้นทองคำแข็งค้าง และส่งเสียงสั่นเทาเบา ๆ
ออกมา

ห่างจากลานประลองไปไม่กี่ไกลนัก ชายหนุ่มผู้งดงาม
คนหนึ่งจ้องมองหลังเฟิงบนลานอย่างราบเรียบ สายตาแผ่
ไวด้วยแววค้นหา หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใบหน้าดำคล้ำของเขา
ก็มีรอยยิ้มไม่แยแสปรากฏขึ้น “เจ้าผู้นี้คือหลังเฟิง? อัจฉริยะ
ที่แทบจะถูกพวกบ้านนอกคอกนาเียนยอ?”

“หลังเฟิงเป็นอัจฉริยะที่เก่งกาจจริง ๆ ทว่าพออยู่ต่อหน้า
คุณชายถง เขาก็เป็นแค่พวกไม่ได้เรื่อง” ชายหนุ่มสวมชุดผ้าไหม
หยกที่อยู่ด้านข้างพลันเอ่ยประจบเขา

ชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลามีความเย่อหยิ่งปรากฏขึ้น
บนใบหน้า มุมปากหยักเล็กน้อย กลายเป็นรอยยิ้มเย่อหยิ่ง
เขาเอียงศีรษะเอ่ยกับชายหนุ่มที่อยู่ข้างกายอย่างราบเรียบว่า
“เจ้าตามีแววจริง ๆ จากนั้นก็อยู่กับข้าแล้วกัน”

เมื่อได้ยินคำนี้ ชายหนุ่มพลันรู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่ง คุณชายถงเอ่ยปากเช่นนี้ ตำแหน่งในตระกูลของเขาจะต้องเพิ่มขึ้นแน่นอน

ชายหนุ่มที่ไม่ตื่นตระหนกกับความสุกะทันหันก้มหน้าลงเล็กน้อยแล้วเอ่ยอย่างนอบน้อม “ขอบพระคุณคุณชายถง!”

ถงถงพยักหน้าเล็กน้อย ไม่ได้สนใจคนผู้นี้อีก สายตาเลื่อนไปที่ลานประลอง พิจารณาชายหนุ่มฝั่งตรงข้ามฟางมั่วด้วยความสนใจ เขาสัมผัสความแข็งแกร่งของกลุ่มบนลานไม่ได้สัมผัสไม่ได้เลยสักนิดว่าทั้งสองคนที่อยู่บนเวทีมีผลกำลังที่น่ากลัวขนาดไหนกันแน่

ฟางมั่วและหลันเฟิงยืนเผชิญหน้ากันสองสามชั่วลมหายใจ ในที่สุดก็เริ่มเปิดการโจมตี

“ปัง!”

ฝ่าเท้าของเขาทิ้งรอยลึกไว้บนพื้นทองคำ ตามมาด้วยเสียงกระทบกันของโลหะ เกราะของฟางมั่วทั้งภาพติดตาไว้สองสายรอย แล้วพุ่งโจมตีหลันเฟิงอย่างแรง ทุกย่างก้าวล้วนทิ้งรอยลึกไว้บนพื้นทองคำ ทำให้ตัวเขาสั่นเทาเล็กน้อย

เขาแทบจะเผยพลังทั้งหมดออกมาในยามนี้

“ปัง!” ในยามที่อยู่ห่างจากหลันเฟิงไปแค่หนึ่งจั้ง ฟางมีวก็โบกสะบัดกำปั้น กำปั้นระเบิดพลังน่ากลัวออกมา ทำให้เกิดพลังแรงกดดันน่าตกตะลึง ทำให้บรรยากาศตรงหน้าราวกับระเบิดออก

หลันเฟิงเลิกคิ้วขึ้น นัยน์ตาฉายแววตกตะลึง เขารู้ดีว่าพลังอันน่ากลัวที่ฟางมีวสำแดงออกมาส่วนมากมาจากกายเนื้อของเขา

‘ผู้ฝึกกายา? ไม่ น่าจะเหมือนกับข้า ฝึกทั้งปราณและกายา’ แทบจะในพริบตา นั้น ในหัวของหลันเฟิงก็มีความคิดหนึ่งฉายแวบผ่าน

ดูจากพลังของฟางมีว กายเนื้อของเขาน่าจะแข็งแกร่งมาก อาจจะถึงขั้นสามแล้ว

กายเนื้อขั้นสามประกอบกับพลังปราณขั้นเก้า ทั้งสองประกอบกันก็เพียงพอจะทำให้เขาข่มขู่ยอดฝีมือระดับตะวันขึ้นต้นได้แล้ว หากสำแดงทักษะปราณที่พิเศษอะไรสักอย่างออกมา อานุภาพก็จะเพิ่มขึ้น ต่อให้เป็นหลันเฟิง ภายใต้

สถานการณ์ที่ไม่ใช่พลังกายาขั้นสี่ เขาก็ไม่มั่นใจว่าจะเอาชนะ
คนผู้นี้ได้

หลันเฟิงมองกำปั้นที่ไถ่แค่คืบแล้วสุดลมหายใจเข้าไป
เอื้อมหนึ่ง ปลายเท้าแตะที่พื้นทองคำเบาๆ ร่างกายเด้งไป
ด้านข้างสองสามนิ้ว หลบหลีกขอบเขตของพลังกำปั้นได้อย่าง
สบายๆ

ตัวอย่าง

ตอนที่ 254 สิ้นสะท้อนเหล่าผู้เฒ่า

หมัวเคอมองชายหนุ่มบนลานที่หลบหลีกหมัดที่ทรงพลัง
อย่างที่เปรี๊ยะของฟางมีวได้อย่างง่ายดาย รอยยิ้ม
บนใบหน้าของเขาก็ค่อยๆ แห้งเหือดไป สีหน้าเคร่งขรึมขึ้น เอ่ย
กับสองสามคนที่อยู่ด้านข้างว่า “เห็นกันหรือไม่”

เยี่ยชง เจิ้งโหยวเหว่ยล้วนมีสีหน้าตกตะลึง สายตาที่มอง
ทั้งสองคนบนลานมีความหวาดกลัวและตกตะลึงเพิ่มขึ้นหลาย
ส่วน

“ต้องถึงระดับตะวันขึ้นต้นแล้วอย่างแน่นอน” เสวียน-
เอินมองตามเงาร่างสองคนที่พลั่วไหวไปมาบนลานประลอง
สุดลมหายใจลึกเข้าไปเอื้อมหนึ่ง แล้วเอ่ยอย่างเคร่งขรึม “ฟางมีว
ผู้นี้ ยามที่ประมือกับข้าครั้งที่แล้ว พลังยังไม่แข็งแกร่งขนาดนี้
เลย”

ยามนี้ น้ำเสียงเฉยเมยและไร้อารมณ์ปลันดังขึ้นข้างหูของ
พวกเขา “ไม่ต้องไปกว่ายอดฝีมือระดับตะวันขึ้นต้นจริงๆ”

เมื่อเลื่อนสายตาไปมอง รोजनाมองเห็นใบหน้าของ
ผู้มาเยือน ชั่วขณะนั้นเย็บขงและเงืงโห่วเหวก็คาระอย่าง
นอบน่อมแล้วเอ่ยว่า “ผู้อาวุโสหลั้”

หมีวเคอกับเสวียนเอนเองพยักหน้าให้ผู้อาวุโสที่ซึ่งมา
อยู่ข้างกายตั้งแต่เมื่อไรก็สุดจะรู้ได้ ทันใดนั้นก็มองไปยังเงาร่าง
สองสายบนลานอีกครั้ง สีหน้าเกียจคร้านพลันเปลี่ยนเป็นจริงจัง

ห่างจากวิหารแข่งขันไปไม่ไกลนัก พลังจิตสัมผัสสอง
สามสายก็จับตามองที่น่อย่างเจียบๆ เช่นกัน

“น่าเสียดายที่เจ้าฉีเซ่งไปทำภารกิจข้างนอก มิเช่นนั้น
เกรงว่าวันนี้คงคึกคักกว่านี้” หมีวเคอโคลงศีรษะอย่างเสียดาย
เล็กน้อยแล้วพลันเอ่ย ทว่าสายตาของเขากลับยังคงจ้องมอง
ทั้งสองคนบนลานไม่ได้เลื่อนไปไหน

“ใช่แล้ว เมื่อครั้งปีก่อนฉีเซ่งทะลวงระดับพลังปราณได้
ยามนี้อยู่ห่างจากระดับปราณพิสุทธิ์ชั้นสามแค่ก้าวเดียว หาก
เขาอยู่ที่นี้ สองคนที่อยู่บนลานจะต้องถูกกดหัวแน่” เสวียนเอน
พยักหน้าเห็นด้วยกับคำพูดของหมีวเคอ

ความคิดของผู้เฒ่าเหล่านี้ พลังของจีเซ็งน่าจะเท่ากับ
พลังของทั้งสองคนบนลานรวมกันเสียด้วยซ้ำ

ก่อนที่จะหันฟังและฟางมีวจะเติบโต จีเซ็งก็มีรัศมีของ
อัจฉริยะอันดับหนึ่งแห่งสำนักศึกษาแล้ว หากอยากจะเอารัศมีนี้
ไปนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย

“เอละ ดูการแข่งขันเจียบๆ เกิด” ได้ยินคำวิพากษ์วิจารณ์
ของทั้งสอง ผู้อาวุโสหลัก็ขมวดคิ้วแล้วเอ่ยออกมาอย่างเข้มข้ม

หมัวเคอและเสวียนเอนรู้จักนิสัยของผู้อาวุโสหลัเป็น
อย่างดี จึงไม่ได้สนใจท่าทางของอีกฝ่าย แม้ว่าพลังกำลังของ
หมัวเคอจะแข็งแกร่งกว่าผู้อาวุโสหลั ไปถึงระดับตะวันขึ้นสูงสุด
แล้ว แม้แต่เหยียนเหมี่ยวผู้อาวุโสรองก็ยังด้อยกว่าเขาเล็กน้อย
เรียกได้ว่าเป็นยอดฝีมืออันดับที่สามของสำนักศึกษา แต่เมื่อ
อยู่ต่อหน้าผู้อาวุโสหลั หมัวเคอกลับไม่วาดมาดเลยสักนิด
ท่าทางอ่อนโยนมาก

บนลานประลอง

คนส่วนใหญ่ที่อยู่รอบๆ ทำได้เพียงมองเงาร่างเลื่อนราง
สองสายที่ตัดสลับกันไปมา ระหว่างที่ประมือกันพลังที่แผ่ออกมา

ก็ทำให้นักเรียนที่อยู่ใกล้เคียงทยอยกันหลบหนีไปอย่างหวาดกลัว หากไม่ระวังสภาพคงอันตรายดู

ลานประลองที่สร้างขึ้นจากทองคำอันแข็งแกร่งเป็นรูปเต็มไปหมด ราวกับถูกการโจมตีที่รุนแรงมากอย่างไรอย่างนั้น สภาพแทบจะทนดูไม่ได้

เสียงร้องตะโกนค่อยๆ เจียบลงตามการสั่งแดงฝีมือของทั้งสองจนกลายเป็นเงียบกริบไร้สัมผัสเสียง

ดวงตาของทุกคนจ้องมองเงาร่างเลื่อนรางสองสายบนลานเขม็ง คนส่วนใหญ่ตามความเร็วในการเคลื่อนที่อันน่ากลัวของทั้งสองไม่ทัน มองเห็นเป็นเพียงเงาร่างๆ เท่านั้น แต่แม้ว่าจะเป็นเช่นนั้นพวกเขาก็ยังคงไม่กล้ากะพริบตา ราวกับว่าชั่วพริบตาที่กะพริบตาจะพลาดช่วงเวลาที่ยอดเยี่ยมไป

แม้ว่าจะมองไม่เห็นสถานการณ์ที่แท้จริง แต่พลังอันแข็งแกร่งที่พุ่งออกมาจากลานทั้งสี่ด้านกลับทำให้ทุกคนสัมผัสได้ถึงระดับความรุนแรงของการต่อสู้

“นี่คือพลังกำลังที่แท้จริงของผู้ที่ได้อันดับหนึ่งในการแข่งขันคนก่อนกับคนปัจจุบันนั้นหรือ ช่างน่ากลัวดังคาด!”

ใบหน้าของทุกคนที่อยู่รอบๆ ทอยยกกันเผยความเคารพ
ยำเกรงออกมาพละก่าหมัดแน่น ใบหน้าเต็มไปด้วยเหงื่อ
เย็นเยียบตั้งแต่เมื่อไรก็สุดจะรู้ได้

ราวกับสัมผัสไม่ได้ถึงความตกตะลึงของคนที่อยู่ด้านล่าง
ลานประลองอย่างไรวางนั้น ฟางมีวป่ส่อยหมัดปล่อยลูกเตะ
โจมตีไปทางหลังเฟิงเต็มกำลัง ทุกกระบวนท่าราวกับว่าเสือชีตาห์
ที่ผสมผสานระหว่างพละกับความเร็วได้อย่างลงตัว แทบจะ
ในระยะเวลาสั้นๆ เพียงสองสามชั่วลมหายใจ ฟันทองคำก็มีรู
เพิ่มขึ้นไม่น้อย ทำให้ลานประลองแทบจะพังทลายลงมา ประสบ
ความเสียหายอย่างหนัก

เทียบกันแล้วหลังเฟิงกลับเป็นเหมือนปลาไหลที่ลื่นไหล
หลุดมือ มักจะหาทางต้านทานที่ดีที่สุดก่อนที่กำปั้นจะมา
ประชิดตัวได้เสมอ ใช้วิธีที่ประหยัดแรงที่สุดหลบหลีกการโจมตี
ของอีกฝ่าย

หลังจากที่สูญเสียพลังกายและไอบราณไปไม่น้อย
ฟางมีวก็หยุดโจมตี สูดลมหายใจลึกๆ เข้าไปเอื๊อกหนึ่ง แล้ว
เงยหน้าขึ้น จ้องมองหลังเฟิงเขม็ง “เพราะเหตุใดถึงไม่ปะทะกับ
ข้าตรงๆ”

นอกจากยอดฝีมือระดับตะวันในวิหารแข่งขัน แทบทุกคน
ไม่รู้ว่าตั้งแต่ต้นจนจบมีเพียงเขาที่โจมตี หลุมทั้งหมดบนพื้น
ทองคำเกิดจากเขาทั้งนั้น หลันเฟิงแค่หลบหลีกการโจมตีของเขา
ไม่ได้เอาคืนเลยแม้แต่ครั้งเดียว

แม้กระทั่งหมิวเคอและพวกก็คิดว่าหลันเฟิงถูกกดเอาไว้
จึงยังหาโอกาสโจมตีกลับไม่ได้

แต่ฟางมีวู่ที่อยู่ในการต่อสู้เป็นคนที่รู้ดีที่สุด เขารู้ว่า
หลันเฟิงไม่ได้ถูกกดเอาไว้ และไม่เชื่อว่าไม่มีพลังโจมตีกลับ
แต่ไม่รู้เพราะเหตุใด จึงไม่ยอมปะทะกับเขาตรงๆ

“พอใจหรือยังล่ะ” หลันเฟิงเอ่ยถามอย่างไม่สนใจคำถาม
ของฟางมีวู่ เขาสบตาอีกฝ่ายอย่างสงบแล้วเอ่ยถามอย่างแฉะ

“ข้าอยากสัมผัสพลังกำลังที่แท้จริงของเจ้า!” ฟางมีวู่
พนมมหายใจยาวๆ ออกมา ฝ่ามือกดอยู่ตรงด้ามกระบี่ระหว่าง
เอว เสียง “ซิ้ง” ดังขึ้น กระบี่ยาวสีแดงเพลิงดังโล่หลุดออกจากฝัก
เสียงโลหะกระทบประสานกันดังกังวาน

ฟางมีวู่มองชายหนุ่มตรงข้ามอย่างจริงจังและเคร่งขรึม
ก่อนเอ่ยปากอย่างแฉะ “เอาชนะข้า เจ้าก็จากไปได้อย่าง

ปลอดภัย ขำรับประกันได้ จากนั้นจะไม่มีผู้ใดกล้ามาหาเรื่องเจ้าอีก แต่หากเจ้าแพ้ ไม่ใช่แค่เจ้า ทั้งตระกูลและสหายของเจ้าจะถูกโจมตีอย่างไร้ความปราณี!”

ฟางมีวุกุมกระบี่ยาวที่เปล่งแสงสีแดงจางๆ ปลายกระบี่ชี้มาทางหลันเฟิง จิตสังหารแผ่ออกมาจากเรือนร่างของฟางมีวอย่างรุนแรง นัยน์ตานายแววกระหายการต่อสู้ แล้วเสียงร้องตะโกนก็ดังขึ้นอย่างซ้ำๆ “เข้ามา แสดงผลกำลังที่แท้จริงของเจ้าออกมาซะ!”

เขากระหายการต่อสู้ กระหายการต่อสู้ที่จะทำให้เขาพึงพอใจ

รู่มานต์าสีดำสนิทของหลันเฟิงหรือลง จ้องมองฟางมีวอย่างเย็นชาราวกับอสรพิษตัวหนึ่ง “เจ้ากำลังขู่ว่า?”

“เจ้าคิดเช่นนั้นก็ได้” ฟางมีวชะงักไปเล็กน้อย แต่ไม่ได้โต้แย้ง

ในจุดที่ผู้คนมองไม่เห็น เงาร่างโปร่งแสงของชายชรา กำลังเอ่ยกับหลันเฟิงด้วยสีหน้าเย็นชา “เจ้าหนูหลัน ในเมื่อเขา

กระหายขนาดนี้ เช่นนั้นก็ให้เขาได้สัมผัสผลกำลังที่แท้จริงของ
เจ้าเถิด”

หลันเฟิงก้มหน้าลงครุ่นคิดเล็กน้อย แล้วถอนหายใจ
อย่างฉะฉาน มาถึงจุดนี้ก็ไม่มีทางอื่นให้เลือกแล้ว เช่นนั้น
ก็ทำได้เพียงต้องเอาชนะฟางมั่วแล้ว

เขาบิดขี้เกียจ เสียง “กร๊อบแกร็บ” ดังขึ้น หลันเฟิง
หยุดการเคลื่อนไหวอย่างช้าๆ ฟันลมหายใจออกมาเบาๆ แล้ว
เงยหน้าขึ้นช้าๆ “ตามที่เจ้าปรารถนา”

สิ้นเสียง พลังของหลันเฟิงก็ถูกปล่อยออกมาจาก
พันธนาการ แล้วระเบิดไปทั่วทั้งสี่ทิศแปดด้านราวกับภูเขา
หิมะถล่ม พลังนั้นแข็งแกร่งอย่างยิ่ง บีบให้นักเรียนที่อยู่รอบๆ
ถอยหลังไปราวกับคลื่นน้ำก็ไม่ปาน นักเรียนทุกคนล้วนราวกับ
ถูกภูเขายักษ์ลูกหนึ่งกดเอาไว้ แทบจะหายใจไม่ออก

“ทรงพลังมาก!”

ทุกคนที่อยู่รอบๆ อดที่จะเงยหน้าขึ้นด้วยความตกตะลึง
ไม่ได้

แม้แต่หมีวเคอ ผู้อาวุโสหลัว เสวียนเอินและพวกที่อยู่ตรงมุมหนึ่งไกลๆ ยังตัวแข็งทื่อ ยามนั้นทุกคนพลันส่งสายตาเฉียบคมมองมาทางหลันเฟิง ในใจตกตะลึงยิ่งนัก

พลังการรับรู้ทางจิตวิญญาณสองสามสายที่จับตาดูการเคลื่อนไหวของวิหารแข่งขันเจียบๆ รวากับถูกโจมตีอย่างแรง มันแตกสลายไปทันที

พลังอันน่ากลัวที่ซ้อนทับกันของกายาชั้นสี่และพลังยุทธ์ระดับปราณพิสุทธิตั้งหนึ่งทำให้เหล่าอาจารย์ที่ปรึษาอดที่จะรู้สึกตะลึงพรึงเพริดไม่ได้ ใบหน้าเผยความหวาดกลัวอย่างไม่เคยมีมาก่อนออกมา

หมีวเคอและพวกมองสบตากันแวบหนึ่ง รวมทั้งคนที่จับตาดูการเคลื่อนไหวในวิหารแข่งขันอย่างเจียบๆ ล้วนอดที่จะสุดลมหายใจเย็นเยียบเข้าไปไม่ได้ “ซี้ด...”

พลังที่แข็งแกร่งขนาดนี้เทียบกับเสวียนเอินและผู้อาวุโสหลัวที่เป็นยอดฝีมือระดับตะวันชั้นกลางทั้งสองแล้ว ยังแข็งแกร่งกว่าหลายส่วน แม้ว่าพลังจะไม่ได้หมายความว่าถึงพลังกำลังที่แท้จริง แต่กลับพอที่จะแสดงความสามารถที่ซ่อนอยู่ของคน

คนหนึ่งได้ หลังจากสัมผัสได้ถึงพลังอันน่ากลัวที่ระเบิดออกมาอย่างเต็มที่ของหลันเฟิง แทบจะในพริบตาที่นั้นพวกเขาก็มั่นใจได้แล้วว่าพลังกำลังของหลันเฟิงเหนือกว่าฟางมีอย่างแน่นอน ส่วนจะแข็งแกร่งเท่าไรกันแน่ หากยังไม่ประมือพวกเขาก็ไม่กล้ายืนยัน

“หากข้าจำไม่ผิดละก็เจ้าหนูนี้ยังอายุไม่ครบสิบเก้าปีสินะ?” หมัวเคอตกตะลึงไปเนิ่นนาน เอ่ยออกมาด้วยเสียงแหบแห้ง

มุมปากของเสวียนเอินกระตุก น้ำเสียงแฝงไว้ด้วยความตกใจอย่างไม่อาจกำจัดได้ “ยังไม่ครบสิบเก้าปีเต็ม กลับมีพลังกำลังที่น่ากลัวเพียงนี้...”

ทุกคนต่างตกตะลึง จิตใจถูกโจมตีอย่างแรงโดยไม่มีข้อยกเว้น

เมื่อสัมผัสได้ถึงพลังอันแข็งแกร่งที่ฟางมีปลดปล่อยออกมา พวกเขาไม่ได้แปลกใจมากนัก เพราะถึงอย่างไรเสวียอายุของฟางมีก็มากกว่าหลันเฟิงห้าหกปี และยิ่งไปกว่านั้นยังมีความเป็นมาลิกลับ มีเบื้องหลังที่แข็งแกร่ง ส่วนหลันเฟิง หากบอกว่า เป็นชาวพื้นเมืองของเมืองหงส์ก็เกินไป อัจฉริยะที่ถือกำเนิด

ในที่ยากจนชั้นแค้นเช่นนี้ย่อมเสียเปรียบอย่างแน่นอน แต่คิดไม่ถึงว่าจะประสบความสำเร็จกว่าฟางมีวไปเสียได้ ไม่น่าแปลกใจเลยที่ผู้เฒ่าเหล่านี้จะตกตะลึง

ที่อื่นพวกเขายอมไม่กล้าพูด แต่เมืองหงสือ พวกเขาพูดได้เต็มปากว่ายังไม่เคยมีอัจฉริยะเช่นนี้มาก่อน

“หากเด็กคนนี้ไม่เพี้ยนพลั่วไปกลางทาง อนาคตจะต้องกลายเป็นยอดฝีมือระดับสวรรค์แน่!”

“ต่ำกว่าระดับทเวะ สำหรับเขาแล้วน่าจะไม่ใช่ยากเย็นนัก”

“ในแดนเหนือ อัจฉริยะเช่นนี้น่าจะมีอยู่น้อยนิด!”

ยามนั้นสายตาของเหล่าผู้อาวุโสที่ยืนอยู่บนยอดสุดของพีระมิตสำหรับนักศึกษาเมืองอู่ที่มองมายังหลันเฟิงก็ค่อยๆ ร้อนแรงขึ้น

นี่คือสิ่งที่ผู้นำศิษย์อันดับหนึ่งอย่างฉีเซิงไม่เคยได้รับมาก่อน

ท่ามกลางฝูงชน เมื่องานซึ่งชิง กานเหมิงเมิ่ง หลี่เฟิง
กั๋วบู๊ชี้ ว่านางชิง เฮยอวี่และพวกสัมผัสได้ถึงพลังอันน่ากลัว
ราวกับภูเขายักษ์กดลงมาก็ตกตะลึงอย่างอดไม่ได้

ถงถงที่อยู่ไม่ไกลจากลานประลองนักสัมผัสได้ถึงพลัง
ที่รุนแรงยิ่งกว่า ใบหน้าดำคล้ำที่ประดับไปด้วยความไม่แยแส
ยามนี้พลันแข็งค้าง ในหัวมีสองคำฉายวาบผ่าน ‘แกร่งมาก!’

ตอนที่ 255 ตระกูลหมั่วตี้

เทียบกับคนที่อยู่รอบ ๆ ฟางมีวี่ยังสัมผัสได้ถึงพลังที่น่ากลัวนี้
ลึกซึ้งกว่า

แต่ทว่าใบหน้าของเขาไม่เพียงจะไม่เผยความขี้อลาด
ออกมา กลับเป็นปณิธานการต่อสู้ที่เพิ่มขึ้น ความกระหาย
การต่อสู้ยิ่งรุนแรงขึ้น เขารอคอยคู่ต่อสู้เช่นนี้มานานแล้ว
ในที่สุดก็ได้พบ แล้วจะไม่ตื่นเต้นได้อย่างไร

“หากข้าเดาไม่ผิดพลังกำลังของเจ้าน่าจะแข็งแกร่งมาก”
ฟางมีวี่ที่ต้านทานพลังน่ากลัวราวกับภูเขายักษ์เอาไว้ แกว่ตา
นายแกว่บ้ำคลั่งและตื่นเต้นออกมา

สองมือของฟางมีวี่สีแดงพลังมหาศาลออกมา สองเท้า
ย่ำไปบนพื้นทองคำ เสียงดัง “ปัง” ยามที่ลานการประลองกำลัง
สิ้นสะเทือน ร่างกายที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อก็ดูราวกับเสือชีตาห์
คล่องแคล่ว อาศัยพลังมหาศาลพุ่งออกไป

กระดุกส่งเสียงลั่นดังราวกับฟ้าผ่า ยามที่อยู่ห่างจาก
หลันเฟิงไปอีกหนึ่งจั้ง ฟางมี้วก็โบกกระบี่ยาวสีแดงเพลิงในมือ
พลังอันน่ากลัวที่รวมตัวกันจากแขนขาทั้งสี่และพลังปราณ
มหาศาลมาผสมปนเปกัน ไหลไปตามการกวัดแกว่งของกระบี่ยาว
สีแดงเพลิง เสียง “ซิ้ง” ดังขึ้น ฉีกทั้งอากาศแล้วสับลงมาที่
หลันเฟิง

เมื่อเผชิญหน้ากับการโจมตีที่บ้าคลั่งของฟางมี้ว หลันเฟิง
กลับยังคงสีหน้าสงบนิ่ง ฝ่ามือฝ่ายผอมค่อยๆ ยื่นออกมาจาก
แขนเสื้อ และตบไปทางกระบี่ยาวที่อยู่ใกล้แค่คืบอย่างแรง

เขาสงสัยมากกว่าในสถานการณ์ที่ไม่ใช้พลังปราณ
พลังกำลังของตนเองจะแข็งแกร่งขนาดไหนกันแน่

กายาระดับสี่จะแสดงอำนาจได้ขนาดไหนกันนะ

“ปัง!”

เสียงโลหะปะทะกันดังเสียดแก้วหู ดังลั่นไปทั้งตำหนัก

ภายใต้การปะทะกันของพลังแข็งแกร่งสองกลุ่มทำให้
เกิดพลังโกลาหลพุ่งออกมา ทำให้พื้นทองคำใต้ฝ่าเท้าสั่นเทา

อย่างแรง พลั้งที่เหลื่ออยู่ราวกับกระบี่บินพุ่งไปทั่วทั้งสี่ทิศ
แปดด้าน แม้ว่าจะอ่อนกำลังลงอย่างรวดเร็ว แต่สุดท้าย
พอเข้าใกล้นักเรียนที่อยู่รอบๆ ก็ยังคงทำให้พวกเขาทำอะไร
ไม่ถูก ทำทางจนตรอกยิ่ง

หลังจากการปะทะกันอย่างรวดเร็วราวกับสายฟ้า เเง
ร่างเลือนรางสายหนึ่งก็ถอยร่นออกจากลานประลองไปสองสาม
จั้ง ทำที่จนตรอกเล็กน้อย

ฟางมั่วเปลี่ยนกระบี่ยาวสีแดงเพลิงมาอยู่มือซ้าย สะบัด
มือขวาที่สั่นเทาและเจ็บแปลบ สูดลมหายใจเย็นเยียบเข้าไป
เอือกหนึ่ง ทันใดนั้นแววตาพลันเย็นเยียบ มองไปยังเงาร่าง
ฝ่ายผอมที่อยู่ภายในลานประลอง ‘แข็งแกร่งมาก!’

แม้ว่าจะมีกระบี่ยาวสีแดงเพลิงศาสตรายุทธ์ชั้นเลิศ
สามลายเส้นมาเสริมกำลัง แต่ในการปะทะเมื่อครูฟางมั่วก็ยังคง
ตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ

เมื่อครู ชั่วพริบตาที่ปะทะกับฝ่ามือของหลันเฟิงนั้น มันก็
แทบจะทำให้กระบี่ยาวสีแดงเพลิงหลุดออกจากมือ

ต้องเข้าใจว่าฟางมีวโนยามนี้ไม่ได้อมพลังใดๆ เขา
สำแดงพลังกำลังทั้งหมดออกมา แทบจะอยู่ในระดับตะวัน
ขึ้นต้นแล้ว แม้จะเทียบกับระดับตะวันขึ้นต้นคนอื่น ๆ เขา
ก็ไม่นับว่าอ่อนแอ ทว่าการโจมตีสุดพลังของเขากลับถูกหลันเฟิง
ต้านทานได้อย่างง่ายดาย เห็นชัดว่าหลันเฟิงมีพลังที่น่ากลัว
ขนาดไหน

“ดูแล้วการโจมตีธรรมดาคงทำอะไรเจ้าไม่ได้” ฟางมีว
ใช้สองมือกุมกระบี่ยาวสีแดงเพลิงในมือจหนึ่ง แล้วเอ่ยอย่าง
เคร่งขรึม

หลันเฟิงมองฟางมีวหนึ่งท้งไม่พยักหน้าและไม่ปฏิเสธ
ความจริงแล้วเขาเองก็ประหลาดใจเล็กน้อย แม้จะรู้ความ
แข็งแกร่งของกายาชั้นสี่จากปากคนอื่นแล้ว แต่ยามนี้หลังจาก
ที่ได้สัมผัสกับพลังของกายาชั้นสี่เป็นครั้งแรก เขาก็สัมผัส
ได้ถึงความน่ากลัวของมันแล้ว

ความแข็งแกร่งของผู้ฝึกกายาได้รับการยืนยันจาก
ผู้แข็งแกร่งจำนวนนับไม่ถ้วน แน่หนอนว่าย่อมไม่ใช่ชื่อเสียง
เลื่อนลอย

“แม้ว่าเจ้าจะแข็งแกร่งมาก แต่ข้ายังก็ต้องขอเตือนเจ้า
หนึ่งประโยค จากนั้นข้าจะสาแดงทักษะปรารถแล้ว!” ฟางมีว่มอง
หลังเฟิงนิงแวบหนึ่ง แล้วเอ่ยปากอย่างเคร่งขรึม

ทักษะปรารถเป็นวิธีการมหัศจรรย์ที่เพิ่มความรุนแรง
ขึ้นได้ตามพลังปรารถ พลังปรารถเป็นพื้นฐานของทักษะปรารถ
มีพลังปรารถ ทักษะปรารถถึงจะสาแดงอานุภาพที่แข็งแกร่งได้
มิเช่นนั้นทักษะปรารถก็ไม่มีประโยชน์เลยสักนิด

สิ่งที่ฟางมีว่สาแดงออกมาไม่ใช่ทักษะปรารถธรรมดา
แต่เป็นทักษะปรารถพิเศษที่ผสมผสานระหว่างพลังปรารถและ
พลังกายเนื้อ

และสำหรับผู้ฝึกพลังปรารถและกายเนื้ออย่างฟางมีว่
การใช้ทักษะปรารถเช่นนี้ถึงจะสาแดงพลังกำลังสูงสุดออกมาได้

เมื่อได้ยินคำพูดของฟางมีว่ สีหน้าของหลังเฟิงก็เคร่ง
ขรึมขึ้น เขาที่ฝึกพลังหลายปรารถจนถึงขั้นสมบูรณ์แบบยอม
เข้าใจ ว่ามีเพียงสาแดงทักษะปรารถเช่นนี้ ยอดฝีมือผู้ฝึก
พลังปรารถและกายเนื้อถึงจะสาแดงพลังที่แข็งแกร่งที่สุดออกมา
ได้ หากฟางมีว่สาแดงทักษะพลังหลายปรารถออกมา ต่อให้เป็น

หลันเฟิง ก็จำต้องรับมืออย่างระมัดระวัง มิฉะนั้นก็คงบาดเจ็บไม่น้อย

ฟางมีวามองสีหน้าที่ยิ่งเคร่งขรึมของหลันเฟิง เมื่อขยับแขน กระป๋าวสีแดงเพลิงราวกับโลหิตก็สั่นเทาเล็กน้อย ส่งเสียงร้องไห้ๆ ออกมา

เสียง ‘สวบ’ ดังขึ้น กระป๋าวสีแดงเพลิงฉีกทั้งอากาศ ตรงหน้า ระเบิดพลั้มหาศาลราวกับฟ้าผ่าออกมา

ทักษะปรารถนีสีฟ้าระดับต่ำ หนามทึมอากาศ!

นัยน์ตาของหลันเฟิงมีความตกตะลึงวาบผ่าน หลันเฟิงเกร็งกล้ามเนื้อทุกมัด ระเบิดพลังที่ทำให้ผู้คนหวาดกลัวออกมาพลังแต่ละขุมมารวมตัวกันอยู่ที่กำปั้น แล้วโจมตีไปที่กระป๋าวสีแดงเพลิงที่แทงเข้ามาอย่างแรง

“ปังๆๆ!”

การปะทะกันอย่างรุนแรงทำให้ลานประลองที่แข็งแกร่งอย่างหาที่เปรียบสั้ณคลอนอย่างรุนแรง เสียงเสียดแก้วหูราวกับฟ้าผ่า สั้ณสะท้อนผู้คนโดยรอบ แก้วหูเจ็บปวดจนแทบไม่ไหว

ท่ามกลางสายตาดกตะลึงของผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วน ร่างกายของฟางมีวาระเดินลอยออกไป ยามที่ตกลงสู่พื้นก็ย่ำไปบนพื้นทองคำสองสามก้าว ทั้งรอยเท้าลึกไว้สองสามรอย พลั้งใจมดีที่นากลัวอย่างหาที่เปรียบที่หลันเฟิงสำแดงออกมาเมื่อครู่ ทำให้โลหิตในกายของเขาเดือดพล่าน รู้สึกเหมือนถูกภูเขาลูกใหญ่ชนกระแทกอย่างไรอย่างนั้น

ลานประลองที่สร้างจากทองคำส่งเสียง “เกร็งๆ” เสียงดังก้าวสูงขึ้น มันสั่นสะเทือนอย่างรุนแรงราวกับจะพังทลายลงก็ไม่ปาน

ตรงใจกลางของลานประลอง หลันเฟิงยังคงยืนนิ่งอยู่ที่เดิม ไม่ขยับเขยื้อนเลยสักนิดราวกับเป็นรูปปั้นมนุษย์อย่างไรอย่างนั้น

ทุกคนที่อยู่รอบด้านแทบจะกลายเป็นหิน วิหารแข่งขันที่บรรจุคนนับพันคนเงียบกริบราวกับสถานที่ที่ร้าง

นักเรียนทุกคนล้วนถูกฉากตรงหน้าทำให้รู้สึกปวดเศียรเวียนเกล้า ใบหน้าแต่ละดวงเผยสีหน้าตกตะลึงออกมาอย่างไม่มีข้อยกเว้น

แม้แต่หมีวเคอ เสวียนเอิน ผู้อาวุโสหิ้วและพวกก็
ยืนตัวตรงแหงน จ้องมองลานเขม็งพลางกลืนลมหายใจ

แม้จะประหม่นหลั่นเฟิงและฟางมั่วไว้วสูงแล้ว แต่พวก
หมีวเคอที่เคยเห็นทั้งสองสำแดงพละกำลังออกมาแล้วก็ยังคง
อดที่จะตกตะลึงไม่ได้ พวกเขารู้ดีว่าการโจมตีเมื่อครู่ของ
ฟางมั่วอยู่เหนือกว่าระดับยอดฝีมือระดับตะวันขึ้นต้นส่วนใหญ่
ต่อให้เป็นเสวียนเอินหรือผู้อาวุโสหิ้ว ยอดฝีมือระดับตะวัน
ขึ้นกลางสองคนนี้ก็ยังไม่กล้าดูแคลน

ทว่าเมื่อเผชิญหน้ากับการโจมตีที่มีอานุภาพเช่นนั้น
หลั่นเฟิงกลับเผยพลังที่น่ากลัวยิ่งกว่าออกมา โจมตีจนฟางมั่ว
กระเด็นลอยไป

“ระดับตะวันขึ้นกลาง...” หมีวเคอและพวกมองสบตากัน
แวบหนึ่ง ทันใดนั้นก็สลดมหายใจเย็นเยียบเข้าไปพร้อมกัน

อาศัยเพียงกำปั้นนี้ พวกเขาก็แทบจะมั่นใจได้แล้วว่า
พละกำลังของหลั่นเฟิงไม่ด้อยไปกว่ายอดฝีมือระดับตะวัน
ขึ้นกลาง!

เกรงว่าแม้แต่เสวียนเอินและผู้อาวุโสหลัว ยอดฝีมือระดับ
ตะวันชั้นกลางสองคนก็ไม่นั่นใจว่าจะเอาชนะหลันเฟิงได้

“ช่างสมเป็นตัวยุทธ์ประหลาดน้อยจริงๆ!” เสวียนเอินที่ปากแห้ง
ผากอดที่จะกลืนน้ำลายไม่ได้ น้ำเสียงสั่นเทาเล็กน้อย

คนที่อยู่ในบริเวณนั้นได้ยินคำวิพากษ์วิจารณ์ของเสวียน-
เอินก็พยักหน้าอย่างเห็นด้วย

เยี่ยงงแลบลั่นเสียงริมฝีปาก เอ่ยด้วยน้ำเสียงแหบพร่า
เล็กน้อย “อยากรู้จริงๆ ว่าเจ้าหนูนี้ฝึกฝนอย่างไรกันแน่...”

อายุสิบแปดปี ระดับตะวันชั้นกลาง แค่นี้ก็ทำให้ผู้คน
ตัวสั่นเทาแล้ว

ในวิหารแข่งขัน ผู้อาวุโสระดับสูง หัวหน้าโถงเมิ่งอู่
และนักเรียนต่างตกตะลึงไปพร้อมกันอย่างไม่มีข้อยกเว้น
ถูกพล่อกำลังที่นำกลั้วที่ทั้งสองคนบนลานสีแดงออกมาระตุ้น
จนกลายเป็นรูปปั้นมนุษย์ ทำให้บรรยากาศภายในวิหารราวกับ
ถูกแช่แข็งก็ไม่ปาน เงียบกริบไปทั้งวิหาร

บนลาน

ฟางมีวที่ทำให้ร่างกายหยุดสั่นเทาอย่างยากลำบาก มุมปากสั่นระริก ออกแรงสะบัดมือ ทันใดนั้นก็เงยหน้าขึ้นอย่างแข็งทื่อ จ้องมองหลั่นเฟิงเซมิ่ง “พลังรุนแรงมาก กายเนื้อแข็งแรงมาก!”

ยามนี้ ในที่สุดเขาก็สัมผัสได้ถึงกายเนื้อที่หนักลัวของหลั่นเฟิง แม้แต่ศาสตราวุธชั้นเลิศสามลายเส้นก็ยังไม่ทำร้ายอีกฝ่ายไม่ได้สักนิด กลับถูกกำปั้นของหลั่นเฟิงกระแทกลอยไปทั้งคนและกระบี่ เห็นได้ชัดว่ากายเนื้อของเขาแข็งแรงถึงขั้นไหน

หลั่นเฟิงฉีกยิ้มแล้วก้มหน้ามองกำปั้นฝ่ายผอม สำหรับพลังกำลังของหมัดเมื่อครู่นี้ เขาพึงพอใจมาก

“ดูถูกเจ้าไปหน่อยจริงๆ ดูแล้วหากไม่ใช่ไม้ตาย เกรงว่าคงไม่มีหวังที่จะชนะเลยสักนิด”

ฟางมีवलันถอนหายใจออกมาเอือกหนึ่ง เก็บกระบี่ยาวสีแดงเพลิงราวกับโลหิตกลับเข้าฝัก ทันใดนั้นก็ยึดแขนทั้งสองข้าง แล้วนั่งยองๆ อย่างช้าๆ ฝ่ามือหยาบกระด้างแนบกับพื้นทองคำแน่นแล้วเอ่ยอย่างไม่สนใจใครว่า “ความจริงแล้ว ข้า

คือคนของตระกูลหมัวตี้ ตระกูลหมัวตี้ของพวกเราฝึกกายเนื้อเป็นหลัก พลังปราณเป็นรอง แม้ว่าจะขัดเกลาได้ไม่บริสุทธิ์เท่าตระกูลเก๋แก่ แต่เทียบกับตระกูลธรรมดาแล้วกลับเชี่ยวชาญกว่ามาก...”

มองนกที่แปลกประหลาดบนลาน ทุกคนก็ค่อย ๆ ได้สติกลับคืนมาจากความตกตะลึง แวตาดายแววจน

“เขากำลังทำอะไร”

“มือแนบอยู่กับพื้น ท่าทางน่าสนใจมาก”

“ตระกูลหมัวตี้? ดูเหมือนจะคุ้นๆ”

“ข้าเคยเห็นบันทึกตระกูลหมัวตี้ในคัมภีร์โบราณ ว่ากันว่าตระกูลหมัวตี้เป็นตระกูลที่แข็งแกร่งมากของมนุษย์ จำนวนคนในตระกูลมีอยู่น้อยนิด เป็นรองเพียงตระกูลเก๋แก่ในแผ่นดินใหญ่ไม่กี่แห่ง คิดไม่ถึงว่าวันนี้พวกเราจะมีวาสนาได้พบ!”

“ตระกูลหมัวตี้ในตำนานหรือ คิดไม่ถึงว่าฟางมี้จะเป็นคนของตระกูลหมัวตี้!”

คำพูดของฟางมีวก่อให้เกิดเสียงซุบซิบนินทาดังลั่นท่ามกลางผู้คนที่อยู่รอบๆ ดังคาด

แต่ก็ไม่แปลก เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่พวกเขาได้เห็นพบของตระกูลหมัวตี้ ตระกูลอันแข็งแกร่งที่จัดอยู่ในสิบอันดับแรกของแผ่นดินใหญ่!

เมื่อได้ยินคำอธิบายของฟางมีว หมัวเคอและพวกก็ตกตะลึงเล็กน้อย

“ที่แท้ก็เป็นคนจากตระกูลหมัวตี้ มีนาละ พวกเราถึงหาที่มาที่ไปของเขาไม่พบ” สายตาของเยี่ยชงตกอยู่บนเรือนร่างของฟางมีว หลังจากเงยบขรึมไปเนิ่นนานก็โคลงศีรษะเงียบๆ “จากความแข็งแกร่งของตระกูลหมัวตี้ ในโลกนี้ผู้ที่กล้าล่วงเกินพวกเขาก็มีอยู่ไม่กี่คนจริงๆ ...”

หมัวเคอเอ่ยอย่างใช้ความคิด “หากเขาไม่ได้โกหก เช่นนั้นข้าก็พอจะเดาออกว่าเขากำลังทำอะไรแล้ว คนของตระกูลหมัวตี้มีวิชาลับเพิ่มพลังกายเนื้อในระยะเวลาสั้นๆ ยามนี้เขาคงกำลังสำแดงวิชาลับนั้นแล้ว”

เมื่อไต้ยีน เสวียนเอินและพวกก็เลื่อนสายตาไปที่ฟางมี้ว
อีกครั้งแล้วเอ่ยพึมพำ “วิชาลับหรือ ข้าจะอยากเห็นจริงๆ!”

ฟางมี้วในยามนี้พละกำลังอยู่ในจุดสูงสุดของระดับตะวัน
ขึ้นต้นแล้ว หลังจากที่สำแดงวิชาลับนั้นออกมา พละกำลังของเขา
จะแข็งแกร่งระดับไหน

ข้าจะอยาก

หนึ่งตาบสังหาร ปริมาจารย์อสูร เล่ม 6

妖圣传

PineBook

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Pine Book

《妖圣传》 Vol. 6

Author: 单纯宅男 Dan Chun Zhai Nan

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับบันทึกเสียง ดัดแปลงทัศน

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

单纯宅男 Dan Chun Zhai Nan

หนึ่งตาบสังหาร ปริมาจารย์อสูร เล่ม 6 /单纯宅男 Dan Chun Zhai Nan : เขียน; จินอันเหวิน ปิงปิง

และหมวดชมพู : แปล จาก 妖圣传.— กรุงเทพฯ: โพน์ อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1) , 617 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. จินอันเหวิน ปิงปิง และหมวดชมพู ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7326-4